

841.

Ludwigbaka

Kiadja a 65.- gyalog ezred

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A cs. és k. 65. gyezr.

Tábori újsága.

A befolyt teljes összeg az ezred

összevgy és árva alapját gyarapítja.

Az utolsó felvonás.

Tábori posta 92, 1916. Február 14.

Buvárhajók előre! Hideg téli szél borzolja az Óceán hullámaint és a szürke felhők alatt reszket a tenger vize. Egy gőzös szeli a habokat, a láthatáron más hajó nem látszik. Ugy tetszik legalább! Holmi kicsiny dolog hirtelen feltűnik a hullámokon s megakasztja a gőzöst utjában. A gőzös lebecsátja a mentőcsónakait és a feneketlen Óceánban elmerül. Egy olasz, angol, francia vagy egy színleges semleges volt s az a büszke kis holmi: a mi buvárhajónk.

Az entente néhány hajója végezte már így be pályafutását, de még nem valamennyi. Amerikára voltunk tekintettel s ez megkötötte kezünket. Sok buvárhajónk még csak épülőben volt. Most már készen állnak s úgy látszik Amerika is meggondolta magát. Fel tehát az utolsó csapásra! Jöjjön az utolsó felvonás!

Száz és száz ilyen kicsiny holmi kutat a tengeren Olaszország, Anglia és Franciaország körül mindenféle hajó után, elsüllyeszti, vagy zsákmányul ejti őket, elveszi az angoltól a kenyert, ércet és bányafát, a franciától és olasztól a szenet és a hadi-szükségleti cikkeket, or-

szágokat és hadseregeket szegényé tesz; megfosztja őket harci kedvüktől és kierőszakolja a békét, amelyet mi előbb nagylelkűen följánlottunk, de ezt ők — vérbeli rablók gyanánt — tajtékozó szájjal visszautasították.

Még csendben állnak a szárazföldi seregek és az ágyuk ezrei még hallgatnak. Mégis mintha vihar zugna át a földgolyón: szabadjukra eresztették a buvárhajókat. Az emberiség sorsdöntő éve az ő működésükkel kezdődik. Ha sikerül a csapás, akkor nemsokára fetrengeni fog az entente kinyájában. És ha ezer sebből fognak már vérezni, a mesebeli idők sárkánya gyanánt tör majd előre a mi szárazföldi erőnk, hogy a halálos dőfést megadja nekik.

A mi szerepünk világos kitarítani és ha kell — letiporni őket!

Helyzetünk a lehető legjobb. 1915-ben egy hatalmas lendülettel kivetettük az ellenséget Lengyelországból, Galiciából, Szerbiából és Montenegróból és mégsem merültünk ki. Az olaszok ellenben elvérezték az Isonzónál és Dél-tirolban. Az oroszok letörték a Kárpátokban, a franciák a Champagneban és Flandriában. 1916-ban ellenségeink valamennyi offenzívája véresen omlott össze, ellenben a mi romániai

offenzívánk sikerrel járt és egy hatalmas felelet volt a világtörténelem leggyalázatosabb árulására.

1917! — Mi bizunk a győzelmünkben. Már keresztül-kasul hasítják a tengert a harapós kutyák: a buvárhajók! 1916. decemberében 415,000 tonnatartalmu hajóterületet süllyesztettek el, 1917. január havában valószínűleg szintén nem kevesebbet. Pedig akkor eme magas szám ellenére sem kezdődött még el a szigorított buvárhajóharc. Most azonban már kezdetét vette. Ugyan micsoda számokat fogunk hallani? Számokat, amelyek az entente torkán forrnak. Már a négyszázezres szám is szorosabbra huzta a kötelet torkuk körül, mit tesz majd akkor az ötszáz-, hatszáz- éshétszázzezres? Ha sikerül, úgy rövidesen nem lesz brit hajó, a megmaradt gőzösök pedig remegve és reszketve fognak elbujni a kikötőkben, a semlegesek nem köthetnek többé busás hasznót hajtó hajózületeket és — igen — és! — ekkor — megjön a béke! Feltéve, hogy mi, katonák is kemény öklünkkel fogjuk megmutatni, hogy: „a magyar nem adja meg magát soha!” Legkevesebbé pedig a Ludwig-baka!

v. Möller, alezredes
ezredparancsnok.





A delejowi harcokból.

1916. aug. 14.

— — Nyomasztó érzés fogott el bennünket, amikor az ezredparancsnokság épülete előtt megtöltöttük táskáinkat municióval. Az esti feketekávét kora délután menetközben fogyasztottuk el. Sietős volt az út. Egyenként vonultunk fel a delejowi dombtetőkhöz elhuzódó Stellungba. Javában folyt a munka. Lazas sietséggel dolgoztak a bakáink. Mélyítették az árkokat. Drótakadályokat vontak. A delejowi állásokat hosszabb ellentállásra készítettek elő. Ehhez még egy-két zavartalan nap volt szükséges. Pedig az oroszok sietve nyomultak utánunk s felő volt, hogy kezdetleges állásainkat megtámadják.

TÁRCA.

Ha béke lesz

A „Ludwig baka” számára tollba-mondta: Nagy Endre.

Azt hiszem önök is észrevették, hogy ez a Lloyd George tökéletes bolond. Ezt nemcsak olyan utszéli nyitottságusággal mondom; ha valami előkelő történelmi perspektívába behelyeznének, akkor is azt kéne hogy mondjam: ez bizony bolond. Most békét köthetne, de ő ragaszkodik a „végső győzelemhez”.

Hallottak már ilyet? A németek elengednék neki és ő ragaszkodik hozzá. Hát ha ragaszkodik, majd megkapja, hogy arról koldul. Csak-hogy ez még sok időbe és az időnél drágább értékbe belekerül. Addig meg csak hadd nyiladozzék a szivekben tovább a béke harmatos szirma ábrándja.

Nem a gyöngeség jele, hogy

Augusztus tizenharmadikán alakult meg az ötödik század. Ennek és a harmadik századnak jutott a feladat: az oroszokat másnap estig teljes erőmegfeszítéssel feltartóztatni. Járőreink nagy orosz erők támadását jelezték.

Mire a nap eltűnt a krymidowi dombok mögött, óriási erőmegfeszítéssel sikerült mellig érő árkokat vájni a kiszögellő erdőcsucs szélein, ahol a két század ellenállásra berendezkedett.

Krymidow házai magas lánggal lobogtak s nappali fényt vettek az előtérre. Meglepetéstől tartani nem kellett. Az agyonfáradt legénység képtelen volt kezdetleges állásait megerősíteni. Fáradtan hajtotta fejét a nedves árokfalhoz.

Félóránként felváltva alhatik a legénység, — adta ki a parancsot Schmitt Rudolf főhadnagy, az 5-ik század parancsnoka.

Az erdőszélre állított örök ébren figyelnek. Semmi zaj. Tábóri őreink zavartalanul őrködnek a dombtetőn.

Vörös felhőket vetnek a magasra törő lángok az égboltozatra. Mindenütt csend. Mellettünk némán vonul el ezredünk

nekünk igenis egyetlen örömünk, biztatónk e nehéz időkben a hit, hogy egyszer mégis csak béke lesz a világon. Nem a gyöngeség jele, hiszen mi vagyunk a győztesek. Nekünk nincsen rá szükségünk, mint az ántántnak, hogy minden nap hitvány pénzen vásárolt újságok papirosaival fűtsük alá a gyü-löletet.

Külömben is ma már a „snajdigságnak”, a szalon-bátorságnak fogalmát megtépázta a világháború. Ma már tudjuk, hogy az igazi hősök, a harctér rettenthetetlen hősei, szívükben szelid, bekeszerető emberek és az handa-bandázik a legjobban, aki a legjobban meg van ijedve.

Szabályként mondható, hogy mentül hátrább van valaki a rajvonalától, antül bátrabb.

Hát csak gondoljunk a békére továbbra is. A ránk váró nagy erőfeszítéseknek megbecsülhetetlen erőforrása az eljövendő béke gondolata.

Szép ábránd is az: ha majd

hátvédje Diez hadnagy vezetése alatt. Mögülünk ütések tompa hangja tör felénk. A főállás előtt cölöpöket vernek bakáink a drótakadályhoz.

— Kozákok! kozákok — kiált egy hang-tömeg. Sűrű egymásutánban izgatott fegyvertűz felveri álmából az alvó legénységet is. Mindenki fegyveréhez kap.

Csillapul a fegyverzaj, majd egészen elhallgat.

Vaklárma volt! Tény, hogy kozákpattullok cirkáltak előttünk, de tőlünk távol. Járőrünk egyik emberét szurták meg a kozákok s ennek jajveszékélése okozta a zavart.

Most már mindenki ébren van. A korán kelő nap derengő fényt áraszt.

Az oroszok is korán kezdik. Hajnalban megtámadják szomszédos ezredünket. Tábóri őreink óriási tüzből elenyésző veszteséggel vonulnak be.

A támadó orosz csapatok már a messzi távolból gyalogsági és gépfegyver tüzet nyitnak. Ez azonban semmi kárt nem tesz.

Annál nagyobb hatást gyakorol embereinkre a jól irányított srappell- és gránátzú! Az erdő

béke lesz. . Szép ez annak is, aki itthon van. Elgondolnia: ha majd béke lesz; ha majd a Berger urat megint nem főhadnagy urnak, hanem főkönyvelő urnak fogják hívni; ha majd időt hagynak nekünk megint egy kis érelmeszesedésre, cukorbetegségre, aggkori végegyengülésre és más ilyen kívánatos kedves holmikra; ha majd az újságokban az ürességeket megint nem a cenzura közreműködésével, hanem házilag fogják előállítani a redakció utján, mint a régi jó időkben.

Mondom, szép a béke ábrándja annak is, aki itthon van. De hát milyen szép katonáknak, aki most idegen ég alatt, idegen fagyos földbe vájva gunnyasz. Hej, mikor ennek sziveben elkezdi lengedezni a visszaemlékezés kósza fuvalma, ez a hallgatag égi juhász elkezd teregetni szegény szivében a mármár elfelejtett otthon képének bárányfelhőit! Hej, szegény katonáknak milyen epedő fényű, milyen sóvárgott, milyen messzi-messzi csillog a béke!

sűrű fáit kitépi, a letört ágakat elsepri s valóságos földfergetegget csapkod árkaikba.

Az oroszok hatalmas tüzelése erős próbára teszi bakáink idegzetét.

De nem marad tétlen a mi tüzérsgünk sem. Borzalmas tüzel árasztja el a szemközti elterülő kukoricást és erdősöglöt, ahol az oroszok kifejlődni próbálkoznak.

Schmitt főhadnagy figyeli a tűz-hatást s telefonon irányítja a tüzérsg munkáját.

— Tíz százra állítani az irányzékot! — vonult át a parancs avizó utján árkaikban. Ha az ellenség mutatkozik, szakadatlan szakasztüzet bocsátani rá!

Orosz foglyok borzalmas veszteségekről számoltak be.

Enyhül a tikkasztó hőség. A szürkület veti előre árnyékát.

Tudtuk a következőket. Az esthomály beálltával támadni fognak az oroszok.

De be sem várták! Mintegy adott jelre megszólaltak az orosz puskák és gépfegyverek. A lövedékek számai roncsolták az erdőkiszögellést. A mi gépfegy-

verünk is megszólal. Hangja ugyszólván elvész a sok tompán kattogó orosz gépfegyver tüzeiben.

Viseltük a tüzet. Mire pedig a homály sötét szőnyeget vont az erdő kiszögellésére, rendben, csekély veszteséggel levonultunk a főállásba, ahová az orosz tüzérsg tüzével elkisért.

A védő-osztag megfelelt feladatának, elfojtotta az erős orosz támadást és lehetővé tette a főállás kiépítését, ahová az oroszok csak napok múltán mertek tapogatózó járőrökkel közeledni.

A védő-osztagnak gyönyörű dicsérel jutott osztályrészül parancsnokságunktól.

Fájdalom, a védő-osztag parancsnoka, Schmitt főhadnagy nem tüzhette mellére a királyi elismerés jelét, mert időközben Buszow kopár dombhátán halálos sebet kapott.

Augusztus tizennegyedikének dicsősége a derék „Ludwig-bakák” mellett főképp az ő nevéhez fűződik.

Krónika.

Én tudom. Mert már a tavalyi ujév előtt is azzal biztatgattak bennünket, hogy ujév napjára meglesz a béke. Tavalyi ujév előtti napkor ott baktattunk a galíciai dombok tetején, mert tartalékból állásba rendelték bennünket. Hallgattam a bakakat, amint terhüket cipelve cammogtak a hóban, mind arról beszélgettek:

— Meglásd holnapra, ujév napjára meglesz a béke. Meg van az már most is, csak titokba tartják, hogy nagyobb legyen a hatás. De amikor Sylvester éjszakája áthajlik az ujesztendőbe, meglásd fölzenegnek a kürtök és elfújja azt a gyönyörű melódiát: a lefuvas melódiáját.

Hát amint így beszélgettek, egyszer csak a völgyekből egetostromló örömjaj áradt fel. Hochozás, éljenzés, dobpergés, sortüz szállt dombtetőről-dombtetőre, fölverte a galíciai nyirfa-berkek csöndjét, de fölverte ám a fásultan menetelő bakák szíve nyugalmát is. Ahány fej, — mind felkapódott, ahány szem, mind kigyulladt, mert hisz

mi más lehet ennek az egetverő örömjajnak az oka: kitört a béke.

Hanem azért egész biztos még sem volt a dolog. Egy küldöncöt leszalasztottunk a völgyekben tannyázo hadosztályokhoz, hadd tudakolja meg, hogy mi ennek az örömjajnak forrása.

Hosszabb orral jött vissza a küldönc, mint amilyenel elment volt. Azt mondta, hogy azért hóchoztak és azért éljeneztek olyan nagy örvendezéssel, mert egy főherceg volt náluk vizitben. Hát hiszen ez is nagy öröm, — de a béke még nagyobb öröm lett volna.

De azért csak meneteltünk tovább. De mikor este pihenőt tartottunk és körülültük a tábor-tüzet sűrűen, láttam, hogy mindenki a tűzbe bámul és a libegő lángok mindenkinek a szívében a maga külön megálmodott békéjének az ábrándképét festgették. Mint ujságitó meg is interjuvoltam azonnal valamennyit: — mit csinál majd ha béke lesz.

Párbeszéd.

Személyek Vajthó hadnagy (nem tud németül)

Rubinstein hadnagy (most tanul magyarul.)

(Ezredünk e két derék tisztje csak úgy tud egy-nással érintkezni, ha Vajthó németül, Rubinstein pedig magyarul beszél. Különböznem értik meg egymást.)

Rubinstein: Szervusz testver Vajthó.

Vajthó: Du alter alzo anfangen spreihen etvasz pikantesz.

Rubi: Adjaj rumm barátom.

Vajthó: Ahát Adler italer allen rumm.

Rubi: Ign ign Prosit!

Vajthó: Szerbusz mit getötter auszgefülte raum.

Rubi: Nem ertek barátom.

Vajthó: Hát izé . . . te tudó komm auf pofa ital cu mir be-seftigung becsapiren.

Rubi: Ah nem szabad . En vadjok betjár fiu. Elere batalion! En sebesult lab itt fe-küdni Spital . . .

A zászlóalj élelmező tisztje azt mondta:

— Ha béke lesz hazajövök. Alapítok egy részvénytársaságot, összeszedem a harctéren elhullajtott srappellhüvelyeket és olyan vaskereskedésem lesz, hogy olyan még a Kohn testvéreknek sincsen.

Az ordonánc-tisztünk, az elkényeztetett huszárhadnagy vakaródzva válaszolta:

— Ha hazamegyek csináltatok egy fürdőkádat, amelyiknek a támláján ebédelni is lehet és amelyet éjszakára ágygá lehet átalakítani. Mert én ezentul aludni is fürdőkádban fogok.

Megkérdeztem ezredünk szemefényét, a hős kadétot, akinek már akkor a bal vállán túlnyúlt a sok vitézségi érem. De ez aztán igazán hős volt. Nem olyan ujságcinálta papiros-hős.

Rohamnál elsőnek ugrott ki a lövészárokból mindig, nyaktörő vállalkozásra elsőnek jelentkezett mindig, valami frenetikus szent láz hajszolta, hogy mindig első legyen, amikor egyetlen ifjú életét

Vajthó: Vifil krankhejt gemaht in spital?

Rubi: Hat hónap barátom Van nadj ezist

Vajthó: (kocint) Szervusz Tinktura Vádli?

Rubi: Ja ign Vádli löves En jart szalón hóze.

Vajthó: Sprehhe niht etvasz ézelhejten Esz gold mir niht szaloner hóze. Niht kapariret?

Rubi: Hát barátom Vajtho testver nem ertek

Vajthó: Du alter alzo hát niht kapariret dize ézelhejten? Figura etimologika

Rubi: Barátom nem ertek jácunk huszonegy.

Vajthó: Alzo vasz iszt etvasz cejtung?

Rubi: Nem tudom barátom

Vajthó: Niht kapariret allesz anderen?

Rubi: Nem ertek

Vajthó: Azért mert én magam se értem te tudó

(Kölcsönösen faképnél hagyják egymást.) — *kart.* —

kellett kockára vetnie a köznek jávára. Első, mindig első! Azt mondta: — Ha béke lesz, mindig én fogok legutoljára a villamosra felszállani.

(Ebben van is valami, mert most még nincs béke, de azt megfigyelhetni, hogy ha roham van a pesti villamos ellen, elsőnek mindig egy sánta, öreg asszony ugrik fel, legutoljára egy vitézségi érmes hős.)

Megkérdeztem a magyar népfelkelőt, ezt a pompás viharedzett katonát, harcos magyar nemzetünknek legzsilárdabb oszlopát. Azt mondta:

— Ha béke lesz . . . ha ugyan lesz, hazajövök és többet az asszonyt sose fogom megverni.

Aztán megkérdeztem a cigánytrombitást. Ültőhelyéből felugrott, vigyázz-állásba merevedett és azt mondta:

— Hadnagy ur jelentem aláztosan, ha hazamegyek egész nap állani fogok, csak ha egy tiszt ur jön, akkor ülök le direkte. —

Adja Isten, hogy mindannyinak kívánsága mentől hamarabb teljesedhessék.

Möller alezredes dekorál

Hogy lobogott a szemük, hogy égett az arcuk!

Míg a glédába álltak,

S remegve vártak,

Hogy ékesitse keblük, jutalmazza harcuk;

Az, ki szent csatákon,

Vértüzes tusákon

Vezette őket, az örökös küzdőket!

Diadalra, bura

S mirtus koszorura

Tette érdemessé s bajnoki híressé,

A szabolcsi bakákat.

Az uj daliákat.

Szívük izzik, lelkükre áhitat száll!

Ma Möller alezredes dekorál

Még ott ragyog emléke, mindnyájuk szívébe,

Delejow nevének!

A muzska temetőnek.

Hol a hulla hullott s pozdorjává foszlott,

Rohamja a cárnak,

A muzsikok hadának.

Hol tündöklő szelleme, vezéri vaskeze

A diadalt aratta,

S hőökké avatta.

A Ludwig bakákat, magyar daliákat.

S míg felzeng a zsolozsma,

Az idegen templomba;

Szívük izzik, lelkükre áhitat száll.

Ma Möller alezredes dekorál

Rohamon rohantak, friss siron nem sirtak

Ha hullott a vér,

S szakadt az ér,

Balgán meg nem álltak, Toldiként csatáztak!

Mert a gyász után,

Véres napok múltán,

Hullott az érem, mit érdemelt az érdem

Most titokban esküsznek:

Ha az ellenre mennek!

Elsöprik, mint a gátját tépte ár!

Mert a nagy aratáson,

A bűvös békenászon;

Ha fejükre a győzelem glóriája száll —

Möller alezredes újból dekorál.

Lebovits Sándor, zászlós.

Gondolatok.

Odahaza arról panaszkodnak, hogy az élet ott túrhetelelenül drága, — mi pedig arról, hogy az élet itt rendkívül olcsó.

Az entente tartós békét akar, s azért kívánja a pusztító hádjárat folytatását. Azt akarja, hogy Europa egy temető legyen. A temetőben ugyanis örök béke honol.

A háboru alatt megvastagodott a büntető törvénykönyv. Egész csomó paragrafust gyártottak a csalásról és a hamisításról. Ma mindent hamisítanak a béke olajágától kezdve a bakancstalpig. Most csak pénzt nem hamisítanak. Ugy látszik a dolog nem fizeti ki magát és nem akad olyan bolond, aki hamis pénzt gyártson, hogy hamis árut vásárolhasson, mikor hamis áruért valódi pénzt kaphat.

Oláhország megbukott és Ferdinánd csődöt kért maga ellen. Az üzleti kulcsokat átadta Miklós orosz csődbiztosnak. Hitelezőjét — az oláhokat figyelmezteti, hogy az „Entente” alkalmi egyesülés ki fogja fizetni tartozását és tavasszal elpusztítja a konkurenciát, csak maradjon mindenki a helyén. Addig ő eszeveszetten menekült Odesszába.

Az entente múlt évben — ha jól emlékszem *össze* jelentette be végleges győzelmét, most pedig azt jósolja, hogy *tavasszal* fog győzni. Mi nem válogatunk az időszakban, mi nem vagyunk proféták, csak egyszerű lelkes katonák, kik győzünk télen, tavasszal, nyáron és ősszel is.

Groteszk gondolat: A háboru pénz hiányában már régen be volna már fejezve, ha a temetőkezési vállalkozók is hadseregszállítók lennének.

Neró felgyújtatta Rómát s a pokoli tűz borzalmától és a menekülők jajveszékélésétől megittasodva énekelt Trója pusztulásáról. Az entente Nerói lángba borították Európát s milliók halálhörgésétől és a tenger vértől megrészesedve énekelnek *emberi jogokról* s megsértett világrendről.

Antal Sándor.



Hány hadikitüntetést szereztek a Ludwig-bakák?

Az ezred tisztikarának és legénységének szolgálatait eddig igen szigorú mértékkel mérték. Ez a magyarázata annak, hogy a kitüntetettek száma más csapatokhoz képest talán kicsiny, noha az ezred igen sok és véres ütközetben vett részt. Ez csak növeli a kitüntetések értékét.

Tiszti kitüntetések

A tisztek névjegyzéke kimutat négy Lipótrend lovagkeresztjét a hadiékítménnyel és kardokkal. (Stanojlovics ezredes, brigadéros, volt ezredparancsnok, Kirschhofer ezredes, Möller alezredes, jelenlegi ezredparancsnok és az ellenség előtt elesett Blossche Henrik alezredes.)

Harmadosztályú vaskoronarend a hadiékítménnyel és a kardokkal: 10.

(Köztük a fentebb felsoroltakon kívül: Kraumann ny. ezredes, Schaudy alezredes, Dohisz alezredes, Wiesinger őrnagy, Irava és Paulusz kapitányok, Frint főhadnagy.)

Ferenc-József-rend lovagkeresztje a hadiékítménnyel: 2.

(Ebner alezredes, dr. Weisz ezredorvos.)

Harmadik osztályú katonai érdemkereszt a hadiékítménnyel nagyobbbrészt kardokkal: 51.

(Köztük a Lipótrend birtokosain kívül Kraumann ny. ezredes, Schaudy alezredes, Wiesinger őrnagy, Fritsch, Polnisch, Albrecht és Glockner kapitány, Puhaca, Becske, László Árpád és Porzsolt főhadnagy, Diez, Thanhoffer és Makai hadnagy stb. További 8 katonai érdemkereszt a legközelebbi időben várható.)

2. oszt. lelkészi érdemkereszt a hadiékítménnyel és kardokkal: 1. (Mathis Kálmán tábori lelkész.)

Az ezüst katonai érdemérem (Signum laudis) a katonai érdemkereszt szalagján pánttal és kardokkal: 1. (Polnisch kapitány.)

Ezüst katonai érdemérem (Signum laudis) a katonai érdemkereszt szalagján többnyire a kardokkal: 29. (Többek közt Polnisch kapitány, Tilzer és Hege-dús főhadnagy, Diez hadnagy, dr. Munk főorvos, dr. Dér segédorvos.)

Bronz katonai érdemérem (Signum laudis) a katonai érdemkereszt szalagján többnyire a kardokkal: 94.

Koronás arany érdemkereszt a vitézségi érem szalagján: 2. (dr. Weisz ezredorvos, Lehner számvevő hadnagy.)

Német 2. osztályú vaskereszt: 4. (Möller alezredes, ezredparancsnok, Polnisch kapitány, Thanhoffer és Klissenbauer hadnagyok.)

Vöröskereszt 2. osztályú diszjelvénye a hadi-ékítménnyel: 8. (Möller alezredes, ezredparancsnok, Polnisch kapitány, Mathis tábori lelkész stb.)

Legénységi kitüntetések:

Arany vitézségi érem: 5. (Köztük Harmath zászlós.)

I. oszt. ezüst vitézségi érem (nagy ezüst): 87. (Köztük Becske főhadnagy, Makai hadnagy, Schwartz zászlós. Soltész és Sándor tiszthelyettesek két ízben.)

II. oszt. ezüst vitézségi érem (kis ezüst): 516. (Köztük Rajtik, Makai, Klissenbauer hadnagyok, Weisz zászlós, Klein őrmester, utóbbi három ízben stb.)

Bronz vitézségi érem: 1315.

Koronás ezüst érdemkereszt a vitézségi érem szalagján: 23.

Ezüst érdemkereszt a vitézségi érem szalagján: 7.

Koronás vas érdemkereszt a vitézségi érem szalagján: 34.

Vas érdemkereszt a vitézségi érem szalagján: 16.

A legénységi kitüntetések közül 1916. július vége óta 1 arany, 13 nagy ezüst, — 141 kis ezüst, 893 bronz vi-

tezési érdmet, — 34 koronás vas érdemkeresztet és 16 vas érdemkeresztet nyert az ezred.

A tábori ezred jelenlegi tisztikarában az ezredparancsnokon kívül a legszebben kitüntetett tisztiek:

Polnisch kapitány (3. oszt. katonai érdemkereszt a hadiékítménnyel és kardokkal, ezüst signum a pánittal és kardokkal, bronz signum a kardokkal, 2. oszt. német vaskereszt-, a vöröskereszt 2. oszt. díszjelvénye a hadiékítménnyel.)

Diez hadnagy: (3. oszt. katonai érdemkereszt a hadiékítménnyel és a kardokkal, ezüst és bronz signum a kardokkal.)

Becske főhadnagy: (3. oszt. katonai érdemkereszt a hadiékítménnyel és kardokkal, bronz signum a kardokkal és nagy ezüst vítérségi érem.)

Makai hadnagy: (3. oszt. katonai érdemkereszt a hadiékítménnyel és kardokkal, nagy, kis ezüst és bronz vítérségi érem.)

A tábori ezred legénysége közül legtöbb kitüntetése van Soltész tiszthelyettesnek: nagy ezüst, két kis ezüst és bronz vítérségi érem.)

Sándor tiszthelyettesnek: (nagy ezüst, két kis ezüst.)

Krupla tiszthelyettesnek: (arany, nagy ezüst és kis ezüst) és

Klein őrmesternek (nagy ezüst, kis ezüst háromszor és bronz vítérségi érem.)

(v. M.)

— H I R E K. —

— **Hadffy altábornagy kitüntetése.** A király livnói Hadffy Imre altábornagynak, egy hadtestcsoport kiváló és eredményes vezetéséért a vaskoronarend első osztályát adományozta a hadiékítménnyel.

Vilmos császár születésnapja. Január hó 27-én Vilmos császár születésnapjának tisztelőtére ünnepi ebédet rendezett ezredparancsnokságunk, amelyen ezredünk egész tisztikara képviselve volt. Hatalmas szövegszerűsünkre Möller Károly alezredes mondott lendületes pohárköszöntőt.

— **Uj zászlóaljparancsnokok.** A II. zászlóalj parancsnokságát Wiesinger őrnagy vette át Albrecht kapitánytól, akit a műszaki század vezetésével bíztak meg. — A III. zászlóalj parancsnokságát Tichy őrnagy vette át Fritsch kapitánytól. A zászlóalj segéd-tisztái teendőket: Weisz Rudolf, illetve Rundensteiner János zászlósok látják el.

— **Szabadságon vannak:** Fritsch kapitány és Ladányi Zoltán hadnagy.

— **A látogatás emlékeül.** Báró Kirchbach Károly vezérezredes nejének és Schönborn Buchheim Károlyné grófnőnek ezredparancsnokságunk megküldötte a tisztikar és a legénységtől készített fényképfelvételeket ama nap emlékeül, amikor a szeretetadományok kiosztása végett ezredünket a fronton meglátogatták.

— **Szanitész zászlósok ki-nevezése.** Ó cs. és apostoli kir. Felsője szanitész hadnagyokká nevezte ki január hó 1-től számitandó ranggal: Gergely Imre, Hamrák Ferenc, Bársony Jenő, Balogh István és Zimmermann Andor szanitész zászlósokat Közülők Hamrák, Gergely és Balogh ezidőszert is a fronton teljesítetek szolgálatot.

— **Uj zászlósok.** Ezredparancsnokságunk tart. zászlósokká nevezte ki Brozorád Kornél és Csellár Károly hadapródjelöltek. Az előbbi a gránátos-osztagnál, utóbbi pedig a hatodik géppuskás századnál teljesít szolgálatot.

— **Rubinstein hadnagy át-helyezése.** Rubinstein hadnagyot, aki a 15. gyalogezredtől került hozzánk és ezideig az első századnál teljesített szolgálatot, ezredparancsnokságunk a 3. zászlóaljhoz helyezte át. Ez alkalommal az első zászlóalj tisztikara melegen bucsuzott a népszerű hadnagytól, aki Sztrazovecz őrnagy bucsuztató szavaira válaszul kifejezést adott abbéli örömeinek, hogy a hatvanötös tisztiek közé kerülhetett, ahol sehol sem tapasztalt bajtársias érzésről szerzett bizonyágot.

— **Kinevezés.** Lebovics Sándor hadapródjelöltet ezredparancsnokságunk tart. zászlóssá nevezte ki. Olvasóközönségünk az új zászlóst, ezredünk kitüntetett derék és kötelességtudó katonáját jól ismeri a „Ludwig baká”-ban megjelent általános feltárást keltő verseiről, amelyek közül a hazai lapok is többet átvettek.

— **Markotányos üzlet a fronton.** Ezredparancsnokságunk nagyobb arányú markotányos üzletet rendezett be a fronton levő bakáink számára. Az árucikkek beszerzése már folyik s rövidesen alkalmuk fog nyúlni bakáinknak, hogy olcsó pénzen hozzájuthassanak mindahhoz, amire szükségük van.

— **Ezredgyakorlat a front mögött.** Nyugodt lelkiismerettel mondhatjuk, hogy ezredünk fennállása óta nem vettek részt még a hatvanötösök olyan jól sikerült harcászati gyakorlatban, mint jan. 29-én. Az ezredgyakorlat egyébként a hadtestparancsnok és a divizionárius jelenlétében folyt le. „Élssel” lőttek a bakák és a géppuskások, sőt az aknavető és gránátosok se takarékoskodtak a puffogatással. Azt talán mondanunk se kell, hogy az ellenséget képviselő összes „sajbák” megadták magukat a vitéz hatvanötösök sikerült rohama után. A gyakorlatot megelőzőleg a hadtestparancsnok szemlét tartott a hatvanötös ezred felett, a mely után Möller alezredesnek teljes elismerését és meglegegedését fejezte ki.

— **A harmadik farsang.** Hol vannak azok a régi jó idők, amikor még így farsang táján már hetekkel azelőtt megállapítottuk a mulatságok műsorát és egyik lumphólából a másikba estünk és csak husvétkor tértünk magunkhoz, akkor is csak locsolás után. Im már a harmadik farsangot töltjük a harctéren az ellenséggel szemben. A táncot az ellenséggel járjuk, a zenét meg a tüzekek szolgáltatják. Ez lesz talán az utolsó véres farsang, aztán jön az élet, a nagy „farsang” — az örökké álarcot hordó emberrel.

— **Megjött a tisztelendő ur.** Ezredünk várva-várt új tábori lelkésze a napokban megérkezett. Amugy külsőre az új feldkurát éppenséggel nem néz ki katolikus lelkésznek, inkább egy elegáns parancsőtisztre emlékeztet megjelenése. Sarkantyuja erősen pengett és aranyzinóros bekecse egy rittemiszternek is diszere válnék. A tisztelendő ur tehát megérkezett, de a legénye, a Ferenc csak nem akart megjelenni, pedig Ferenc cipelte az összes holmit Munkács-tól egész ideig.

Ugy estefelé előkerült a nagybajuszu Ferenc is. A feldkurát aggodalmas arccal kérdezte:

— Ferenc! Meg van minden holmim?

— Hát nem éppen minden

— Mi hiányzik?

— A borotva felszerelés, főtisztelendő ur.

— Hm! És más semmi?

— Meg az új csizmak

— Micsoda? De hiszen ezek egy fehér zsákban voltak?

— Igen kérem a zsák is hiányzik

A tisztelendő ur már a fejét két kezébe szorította és izgatottan kiáltotta:

— Maga istentelen, hát még mi hiányzik?

— Még a Gyulai-táska is hiányzik.

— Jesszus! abban voltak az összes okmányaim. De hiszen a Gyulai táska a hátizsákban volt

— Az is elveszett

— A fehérnéműm?

— Az is. Csak a vaságy maradt meg

— De hát hogy vesztette el?

— Kérem főtisztelendő ur a vonaton ellopták, pedig egész uton rajta ültem. Épp hogy egy percre félre néztem és már is ellopták...

— Inkább lopták volna el magát — mondta mérgesen a tisztelendő ur és nemsokára ült is a vonaton. Ment haza bevásárolni.

Saját bevallása szerint most harmadszor történik meg vele az eset. Mi azt a tanácsot adtuk neki, hogy otthon inkább egy ügyesebb tiszti szolgát vásároljon be magának. A főúr azonban újból megvásárolta méreg drága áron az elvesztett tárgyakat és a régi tisztiszolgával tért vissza a frontra.

— **Időjárás.** Addig-addig boszszankodtunk és irogattunk elkeseredéssel a változékony galicial időjárásról, amíg az sok panaszunk hallatára megállapodott és olyan állandó kemény, dermedtő hideg állott be, hogy ugyancsak melegen öltözzék fel, aki fűleit, vagy végtagjait nem akarja a hidegnek teláldozni. A hőmérő néha 15° C-ra száll alá. Ilyen szokatlanul kemény télre a harminc éves háború legalaposabb ismerői sem emlékeznek.

— **Magyar Könyvtár.** Még a régi jó időkben, diákkorunkban mi voltunk a Magyar Könyvtár leghűbb olvasói. A kis téglavörös füzetkék elmaradhatatlanok voltak a diákok zsebéből, akár mint „puska”, akár mint élvezetes olvasmány. Most a harcra is kikísérnek ezek a kedves kis füzetkék bennünket. (Ki gondolta volna még akkor ezt) A Magyar Könyvtár kötetei a harcra küzdőknek legkedvesebb olvasmányai nemcsak a kiváló belső tartalom miatt, hanem mert a kötetek igen könnyen hordozhatók a kabátzsebben is. A füzeteket Lampel R. (Wodianer F és fiai) Budapest, adja ki. Egy füzet ára 36 fillér.

— **Legénységi mosóintézet.** A legénységi kaszinó, fürdő és üdülő mellett újabb házi intézménnyel gazdagodott ezredünk: a legénységi mosóintézettel, amelyet Sztrazovec őrnagy teremtett meg. A mosoda üzeme már meg is indult. Vezetője Lukács szanitész-zászlós. Ez a tábori mosoda nem mindenben hasonlít egy nagyvárosi gőzmosodához. A mi mosodánkban egész komplikált gépek és szerszámok vannak, hogy a fehérműt a mosás előtt idegen anyagoktól mentesítsék. Aki nem hiszi, — nézze meg.

A menetalakulatok fényképei. Szokássá vált a pótzászlóaljnál, hogy a menetalakulatok tisztikarát és legénységét harcra indulásuk előtt lefényképezik s a sokszorosított fényképeket ezredünk özvegy- és árva alapja javára elárusítják. Ezredünk árva alapja bizonyára tetemes összeggel fog ezuton gyarapodni.

— **Orosz fogságból** *Andrássy* János szanitész-zászlós, aki a múlt év augusztus 31-én Delejew mellett a negyedik századnál teljesített önfeláldozó szolgálata közben felövéssel fogságba került — életjelt adott magáról Krapivna (Gouw. Tula) orosz faluból keltezett levelezőlapon.

— **Károly-kép a vitézségi érdemen.** Mint értesülünk a legközelebbi időben Károly király arcképe kerül mindazon érdemekre, amelyeket az ellenség előtti vitéz magatartás elismerésül ki-fünteteskép adnak az arra hivatott parancsnokságok. Királyunk arcképével ellátott vitézségi érdemek remélhetőleg újabb hőstet-tekre fogják ösztönözni katonáinkat.

— **Tábori posta: 92.** Az otthonlevők — akik nem ismerik a tábori posták nagyszerű szervezetét — bizonyos előítélettel és bizalmatlansággal viseltetnek e mintaszerű intézménnyel szemben. Pedig bizalmatlanságuk minden alapot nélkülöz. Hogy csak egyet említsünk: a tábori posta útján két napon belül hozzájuthatunk hozzátartozóink írásaihoz s ugyanannyi idő alatt érkeznek a mi soraink is a hozzátartozókhoz. A tábori posta a legpontosabban felel meg hivatásának nemcsak a levél, hanem a csomag- és pénzforgalmat illetően is. Főképp ez utóbbival szemben bizalmatlan ugyanis közönségünk. Mert ha tiz koronát küld a tábori posta útján, már akkor is keresztet vet. Meggyőzőzük ezuttal mindazokat, akik eddig csak a legkisebb előítélettel is viseltettek a tábori posták iránt, hogy a legnagyobb összegek is pontosan és hiánytalanul érkeznek kezeinkhez. Tény, hogy a nyári sulyos harcok folyamán egyes kisebb csomagok nem juthattak a címzettek kezeihez, de ennek oka nem a tábori posták lelkiismeretes kezelésében, hanem a viszonyokban rejlett. A csomag megérkezésekor a címzett gyakran nem volt található s a vonatkozó rendelkezések értelmében azt a bakáknak osztották el. Magától értetődik, hogy a nem kézbesíthető pénzzel csinján bánnak el és visszajuttatják a feladó kezéhez.



Tábori strófák.

I.

Egy kis félreértés.

Orvosi bizonyítvány kell
Tubi hadnagy urnak.
Az orvosok összesugnak
Hát még mit nem! Mire fel?
Tapogatják, kopogtatják elül-hátul,
Nézik szemét, fülét, lábát.
(A kis hadnagy majd elájul)
És gunyosan kiabálják:
„On egészséges, mint a makka!”
„Igazán? Rendben van szívem,
[tudom, lábam s a karom?
Boldog vagyok! Öröömöm mily
[nagy!
Hisz magam aktívdlatni akarom.“

II.

„Nyájas olvasó“

Büszke vagyok a „Ludvig bakára,
Mert ez egy olyan lap,
Mely szubvenciót sem kap.
De ami a legfőbb, a szótára
Nem ismeri ezt: nyájas olvasó.
Ez limonádé! Nem nekünk való.
Mert itten tigrisek, oroszlanok
[vannak,
Nyájas olvasó: *direkt sértő szó...*

III.

Kis lány, kis fiu — nagy lány, nagy fiu.

Amig kis leányka a lány
Játszik a babájával,
Ugy-e bár ez rá vall?
Lett légyen az akármilyen, akár-
[hány!
Amig kis fiucska a fiu,
Csak a huszárt szereti:
S ha sok ólomkatonája van neki,
Mint egy Napoleon oly büszke
[és hiu.
Ha felnőnek: a nagy lány
A huszárijával játszik,
A nagy fiu — isten bizony va-
[lahány —
Játszik a babájával.
Ugy-e rá vall?

Deres.



Ó cs. és apostoli kir. Fel-
sége a **3. oszt. katonai érdem-
keresztet** a hadiékítménnyel adom-
mányozta:

stanagorai Stanoilovic István
ezredesnek — volt 65-ös ezred-
parancsnoknak — és László Ár-
pád főhadnagynak, a gránátos
osztag parancsnokának. László
főhadnagy utólagosan kapta meg
rég megérdemelt kitüntetését a
Strypa menti előnyomulás alkalmával
lefolyt előőrsi harcokban
tanusított vitéz magatartásáért;
de méltánylása ez a kitüntetés
ama érdemeknek is, melyeket a
gránátos osztag kiképzése és vezeté-
se körül szerzett.

Másodizben a **signum-laudist**
Greiner Béla kapitánynak, a hat-
vanötösök volt zászlóaljparancs-
nokának;

Signum-laudist Tichy Gyula
őrnagynak, a III. tábori zászlóalj
parancsnokának és Schumniczky
Ernö hadnagynak;

Nagy ezüst éremmel lettek
kitüntetve: Németh Béla zász-
lós és Kirsch Sándor hadapród-
jelölt;

Kis ezüst éremmel: Az ellen-
ség előtt elesett Soltész Géza
zászlós és Lázárovics Sándor
zászlós;

Bronz vitézségi éremmel: Ma-
kay Barnabás géppuskás had-
nagy és Leuchtmann Arthur had-
nagy, a hatodik század parancs-
noka. Makay hadnagyot a régi
rossz időkben háromizben ter-
jesztették fel arany éremmel való
kitüntetésre, de bizonyos okok
miatt a kitüntetést nem kapta
meg. Vigaszkép most három ki-
tüntetése mellé negyediknek a
bronz érmét kapta, mely az ő
szemében bizonyára felér egy
arany éremmel, tudatában lévén,
hogy arra igazán rászolgált.

Körkérdés.

Melyik volt háborus életének
legforróbb napja?

— *Őszinte vallomások.* —

(4. folytatás.)

1914. október 21-ikei rudniki
ütközet napja. E nap nemcsak
az én személyemnek volt a leg-
forróbb, hanem a harmadik zászló-
aljnak, amelynek akkor én vol-
tam a parancsnoka, ez a nap
volt a legszebb. — A zászlóalj
akkor többek között négy ágyut
is megmentett, amiket a tüzéink
már otthagytak.

Fritsch, kapitány.

1914. október közepén nagyon
kemény ütközetben álltunk Rud-
niknál az oroszokkal. Jobbszár-
nyunkat a mostani „Előre” honv.
hadosztály hosszabbította meg s
én mint fiatal kadett azt a pa-
rancsot kaptam, hogy 14 ember-
rel tartsam fenn az összekötte-
tést a 65-ös ezred és a honvé-
dek között Tartózkodási helyül
a kastély parkjában levő Szent
János szobor volt kijelölve.

Délután volt. Rettenő golyó-
zápor közt pár ember veszte-
séggel sikerült a szobrot elérni,
ahol ázni kezdtünk, de a kijelölt
hely környékén sehogy sem tud-
tunk gyenge ásóinkkal a kiszá-
radt kavicsos földben takarást
építeni, pedig schrapnellal mind
sűrűbben és sűrűbben szórták be
a parkot. Majd a gránátok kezd-
tek hullani. Én az összekötő jár-
őrökön kívüli embereimmel együtt
a Szent János szobor talpazatá-
hoz húzódtam s velük együttesen
imádkozni kezdtem, hogy: „Já-
noskám, csak most az egyszer
járj közben az Ur Istennél, hogy
megmaradjon hitvány életünk,
hisz oly fiatalok vagyunk!” —
Jánoska nem szólt semmit, csak
a muszka golyók csapkodták róla
a köport ránk, jelezve, hogy csak
az ő kötestén keresztül érhet
baj s a szobor alól láttuk el a
szolgálatunkat hűségesen reggel-
ig. Reggel felváltottak s amikor
visszatértem, Frint főhadnagy el-
ismerően szorított velem kezét.
Ennek a bátor embernek a kéz-
szorítását csak azok tudják kellő-
képen méltatni, akik Frintet is-
merik.

Hanem akik minket felváltottak, azok már nem bírtak kitarítani a fontos helyen s mikor a honvédek visszamentek, mi nem is tudtunk róla. Csak János állott ott bátran, de neki könnyű volt, mert ő szent volt s így sérthetetlen!
Makay, hadnagy.

1916. július 28. Kóropec mellett a segélyhelyünk telitalálatot kapott. Mellettem halálos sebet kapott a gránátszilánkoktól egy szanitész zászlós és elvesztette egyik karját dr. Kemény Dezső főorvos. Emlékszem, hogy a granátexplosió alatt olyan érzésem volt, mintha mélyen a víz alatt feküdnék és fölöttem erősen csobog a víz. Máig se értem, hogy kerültem én ki onnan akkor ép kéz láb.

Mathis Kalman, tábori lelkész.

1914. nov. 24. Nowo-Bresnicánál az oroszok áttörték a 69-esek frontját, amely ezrednél akkor én mint századparancsnok voltam beosztva. Az ellentámadásnál körülkerítettük a falut és áttörhetetlen gyűrűben szorítottuk össze a muszkákat. Kevés orosz került fogságba. Ennyi orosz halottat nem láttam még soha egy rakáson, mint itt. *Porzolt, főhadnagy.*



A Ludwig-baka panaszkönyve.

Telefon: Söhivatal 44—92.
(Ez a rovat olvasóinknak állandóan rendelkezésre áll.)



Kedves Ludwig baka!

Egy panaszom volna, amellyel csak az imént utasított el a ka. i söhivatal és a lebergi héber konzulátus. A tisztí menázsiban az urak magyarul beszélnek, holott én eddig csak enni és káromkodni tudok magyarul. Azt proponálom, hogy a miként behozták a gyermeknapot, mentők napját a magyarok, hozzák be a *nemet-napot* is. Legalább egyszer egy — évben.

Tisztelettel
Rubinstein Juda
hadnagy.

Tábori mozi.

A TITOKZATOS DOBOZ.

Tragikomédia 5 felvonásban. —

(Szines Nordisk Kriegschauplatz film. — 3000 méter.)

I. Felvonás.

(1—600 méter.)

Kisded galíciai tisztikvartély Ordonancok, tisztiszolgák és géppuskások sűrögnek forognak, csomagolnak és izgatottan titokzatos suttogással mutogatnak egy kjs barna festésű rejtelmes dobozra, amelyet két alabárdos őriz. Közben Ricsi főhadnagy és Guc hadnagy nagy velencei zseb-tükrök előtt csinosítgatják magukat. Szállanként borotválják le a szőrszállakat. Hajlongási és kézcsógyakorlatok. (Ordonancok, pucerok mély meghajlással el.) Még egyszer megnézik gondosan a doboz belsejét, meg van-e minden benne. Legfelül egy akta nyugszik, amelyen nagy gótikus betűkkel ez a felirat olvasható

A háboru megoldása.

Az aktacsomó alatt egy óriási kulcs a helyzet kulcsa.

Ricsi sürgeti Guc hadnagyot, hogy siessen nem muszáj minden szál bajuszt külön kikenni. Mutatja az óráját, hogy a vonatot lekésik. Guc legyint a kezével. Szánkába ülnek. A lovak örült gyorsasággal iramlanak tova. A szánkóban óriási fogadást csinálnak. Egy millióba fogadnak. Mind a ketten azt állítják, hogy — lekésnek a vonatról.

A szánkó rohan a havas országoton, a lovak patkói alatt porzik a csillogó, frissen hullott hó. Távoból az irigységtől kéklenek a hegyek. (Szines.)

II. Felvonás.

(600—1150 méter.)

A fogadást mindketten megnyerték, mert a vonat az orruk előtt indult el. Ricsi főhadnagy kiugrik a szánkóból és a vonat után veti magát. Guc rosszul

startol, de magával viszi a titokzatos dobozt a háboru megoldásával és a helyzet kulcsával együtt.

Futás a robogó vicinális után. Ricsi ledobál magáról mindent, hogy könnyebben szaladjon, el is éri 2 angol mértföldnyi futás után a vonatot. Felugrik hosszú lábával a vonat lépcsőjére. Guc jobb kezével szintén elkapja a vagon kapaszkodóját, baljában a dobozt szorongatja és fut kimerülten, pihegve a vonat után.

— Az istenért ugorj fel Pubi, kiáltja oda neki Ricsi könnyörögvé.

Jaj nem bírok
Ugorj egy nagyot
— Rövidek a lábaim
Az istenért erőlted meg magad

Könnyü neked

Guc hadnagy felhökbe hanyatló két szemével még egy utolsó pillantást vet Ricsi főhadnagy barátjára, a dobozt feldobja a robogó vonatra és elhaló hangon mondja

— Ricsikém jövök utánad.

III. Felvonás.

(1159—1732 méter.)

Guc hadnagy — aki a hátára akasztott kézigranátoktól nem tudott elég gyorsan szaladni újból szánkójába veti magát és maga hajtja a tajtékzó lovakat. Örült iramot diktál a lovaknak. A lovak tajtéket izzadnak; direkt kis tajték szipkákat. Vagatnak az orosz pusztaságba. A szánkó mindig kisebb és kisebb lesz, végül egy olyan picike pont lesz, mint egy szanitész hadnagy aztán eltűnik a nezők szemei elől.

Guc hadnagy szánkójával előbb érkezett be, mint a vonat A vonat két doboz Stollwerk szállítmány miatt 3 órát késett. Guc hadnagy fagyottan érkezik meg,

mint egy hófeldfíu és csak a K. állomás lábadozójának vöröske-resztes hölgyei melegítik kissé fel. Teákat rendel ültre. Közben Ricsi megérkezik a vonattal és lóháton nyargal körül a városban; keresi mindenütt Guc hadnagy barátját.

VI. Felvonás.

(1732—2000 méter.)

Óriási keresések. Guc hadnagy keresi Ricsit a városban és viszont. Minden katonát, kofát, zsidót és csujest megállítanak

— Nem látta Guc hadnagyot.

— Nem látta Ricsi főhadnagyt.

Óriási körforgalmat csinálnak a városban, végre is Léna hadnagyra akadtak aki a markotányos boltban számokat vett éppen. Léna egymás karjába kergeti a két jó barátot.

Megható találkozás. Csók ölelés.

Léna egész gyenge testében reszket a meghatottságtól és könnyezik.

Guc hadnagy újból lequintett kezével:

Piros a paroli — mondta.

— Gyerünk a vendéglőbe

mondta Ricsi.

Betyár fiuk vagyunk, nem kell mindjárt beszaladnunk a vendéglőbe felelte önérzetesen Guc de azért betértek egy kis sziverósítóra Uláékhoz. Itt díjmentesen rossz vicceket csinálnak és egymásnak fizetnek viccenként két koronákat. Balett. (Színes.)

V. Felvonás.

(2000—3000 méter.)

A kalandoktól és a vicceléstől a két dalia csakhamar kimerül. — Kényelmes bőr fotóiban rövidesen mély állomba merülnek.

Guc hadnagy álma: Kassáról álmodik. Barna kislány jelenik meg előtte mosolyogva, korcsolya a karján. Megsimogatja a hadnagy fejét és hívja őt korcsolyázni. Guc hadnagy mutatja, hogy neki nincs korcsolyája. Guc álmában Gerbeaud cukrot szopogat. A kislány ezekután Ricsivel megy el korcsolyázni.

Ricsi főhadnagy álma: Egy aranyszőke haju fiatal lánnyal korzózik Szatmárnémetin, gépfegyver kattogásra ébred fel.

Körülbelül egyidőben riad fel álmából a két harcos.

Egymásnak esnek, de rövidesen ráeszmélnek, hogy álom volt az egész. Újabb ölekezés. Csók.

Szöveg: Guc: No most adjuk át a dobozt a magas hadvezetőségnek, hogy meglegyen a béke.

Ricsi: Hát hol a doboz?

Guc: Nálam.

Ricsi: Nálam nincs. Talán nálad van, (lázás keresés.)

Rövidesen kislül, hogy a titokzatos dobozt, a háboru megoldásának egyetlen módját a helyzet kulcsával együtt elvesztették.

Szomoruan lehorgasztott fejjel, gyalog indultak vissza az ezredhez, hogy a végnélküli háboru fonalát újból felvegyék.

Hajnaltájt érkeznek meg Link faluba, az ezred főörshöz. Mindkettőjük szeméből méternyi jégcsap lóg alá a megfagyott kronkodik könnyekből

Ludwig baka
film.



— ma —

A „Ludwig baka“ előfizetést nem fogad el, mert előre nem látható események megátolhatják az előfizetőivel szemben vállalt kötelezettségeinek teljesítésében. — Megküldjük azonban mindenkinek a „Ludwig bakát“, aki ezredünk özvegy- és árva-alapja javára kiadóhivatalunk útján (K. u. k. I. R. No. 65. Ludwig baka kiadóhivatala Tábori posta 92. sz.) bizonyos összeget beküld mindaddig, amíg a beküldött összegből a lap árának megfelelően telik.



A hírek valóságáért nem vállal felelősséget a szerkesztőség.

* **Az első batallion pucérja** (Saját tudósítónktól.) A napokban nyílt meg az első batallion legénységi pucérja. Vezetője: Lukács Imre szanitész-zászlós. Itt mossák a legénységi szennyest, de tisztí fehérműk mosását és vasalását is elvállalják. Az üzem rövid idő leforgása alatt olyan hatalmas mérveket öltött, hogy Lukács zászlós a következő táblát akasztotta ki a mosóda ajtaja fölé:

Lukács Imre

szan. zászlós mosóintézete

(Azelőtt Kronfuszt)

Fest, tisztít és piszkít.

A mosóda igen nagy népszerűségnek örvend, mert lehetővé teszik, hogy a legénység negyed-évenként (minden házbér-fertálykor) váltsa a „fehérmű“-jét. A mosóda nagy méretei szűkségessé teszik egyszermind ügyes fiatal mosó és vasalónök felvételét. A mosónök részint előmunkások lesznek, részint iskolázatlan fogják a legénységet és bevezetik a mosás rejtelmeibe. Jó bizonyítvánnyal és kifogástalan terméttel bíró munkaerők mielőbb jelentkezzenek, mert vitéz katonáink az igazi mosónői munkát nem képesek végezni.

* **K. E. L.** (Saját tudósítónk telefon jelentése.) A furcsa címzés mögött ne sejtjen semmi különöset a nyájatlan olvasó. Nincs ebben semmi titokzatos, mindössze arról van szó, hogy ezredünk egy új ligát alapított, a Kártjázás Elleni Ligát. Ez az a **K. E. L.** A liga tagjai fogadalmat tesznek, hogy kártját nem vesznek a kezükbe, (kivéve az

ánzix-kártyát) hazard játékot nem játszanak és a kártyát legfeljebb várépitésre használják fel. Hosszú volna itt elsorolni az alapszabályokat. Ehelyütt csak a Liga tisztikarát hozzuk:

A K. E. L. korelnöke: *Leichtmann* hadnagy.

Elnök: *Kovács* (Karika) Gábor zászlós.

Alelnök: *Tudja* Géza hadnagy.

Titkár: *Rooz* Andor zászlós.

Pénztárnok: von *Wolff* hadnagy.

Háznagyok: *Weinberg* István hadnagy és *Petriák* zászlós.

A ligának szép jövőt jósolunk. Mindenesetre örvendetes, hogy a mikor más ezredben a kártyaszünet dül a háború mellett, nálunk a kártyázás ellen fogóznak össze a karok és kettős rendek.



A KIS KÁDER.

.....

Hol vannak tisztjeink? *Hege-dus* Viktor hadnagyot, akit a 16. sz. helyőrségi kórházban kezeltek Budapesten, felülvizsgálatra küldtek és 3 hónapra kiképző tisztnak osztották be. *Vári* Sándor hadnagyot a felülvizsgáló bizottság helyi-szolgálatosnak minősítette. Egyelőre utókirára a Tátrába küldték. *Walter* Gyula hadnagy — aki pár hét előtt betegedett meg vakbélgyulladásban — már jobban van és állapota napról-napra javul. *Meisler* Andor hadnagy, aki Burakowkánál egy robbanó golyótól súlyos sérülést szenvedett, ezidő szerint Losonczon nyert mint helyiszolgálatos beosztást.

A pótzászlóalj. Ezidőszent bizony nagyfokú kevés tiszt van a pótzászlóaljnál és az otthonlevőket most egy cseppet sem irigyeljük, mert bizony rendkívül nagy munkát kell végezniök a legénység kiképzése körül. Ujabbban *Burger* Dezső dr. géppuskás és *Spiegel* Izsó főhadnagyk, valamint *Blumenthal* Ekhardt, *Csapó* Gyula és *Schön* Géza hadnagyk berukkoltak a pótzászlóaljhoz.



§ **Az intendáns.** Egyik ezred tréningkommandánsát, egy főhadnagyot magához citálta a legfőbb fórum. az intendatura.

Az intendáns sötét fürkésző szemével majdnem keresztül szurta a tréningisztelet.

Élesen kérdezte:

— Főhadnagy ur! Mért olyan soványok a lovai?

— Mert nem faszolunk elég takarmányt. elég zabot — hangzott a rövid, de velős válasz.

— Mit? Zabot?! Nem zab, hanem kefe és kaparó keli a lónak...! jelentette ki az intendáns.

Akkor kérek 70 ló részére 100 zsák kefét és 20 bál kaparót — felelte nyugodtan a főhadnagy.

§ **Egy kutya.** Egy másik szerencsétlen maródi, (többszörös untauglich) akinek a csontjai csak úgy ordítottak a pergámszerű bőrén keresztül, hordágyon került az orvos elé a hilfslacra.

A paciens olyan gyenge és vézna volt, hogy alig tudott a lábára állni.

Ki volt az az állat, aki magát bevette katonának? kiáltott rá az orvos a betegre.

Csendesen morogta az ijedt arcu öreg néfőlkelő

— Hát csak olyan volt az is, mint a doktor ur

§ **Az életmentő.** A legutolsó menettel jött fel a harctérre egy notórius harvántós baka. Az első utja az orvoshoz vezetett.

Keményen szalutált és mosolyogva mondta:

No, én is a doktor urnak köszönhetem az életemet

— Ugyan, ugyan

Igen. A doktor ur élettem megmentője.

A fiatal orvos büszkén nézett körül. Milyen kár, hogy nem hallotta senki... Kihuzta a mellet és zavartan köhécselt:

— No és hogy is történt a dolog?

Hát ugy kérem — felelte ravaszul a baka hogy *Delejonnal* kórházba letszett káldeni...

§ **A század legrosszabb vicce.** Már mint a harmadik század legrosszabb vicce:

Az egyik baka kérdi a másiktól:

— Hány óra?

Ravaszul feleli a másik:

— Forint huszonnyolc

A kérdező nem jön zavarba. Rőgtön így vág vissza:

— Ujjé. Mikor lesz akkor még elseje...

§ **Ez is foglalkozás?** Egyik hamisítatlan esős galicziai nap reggelén megjelenik a segélyhelyen egy nagyon vékonypénu maródi.

Az orvos vizsgálja, forgatja, kopogtatja, tapogatja a paciens és fejszóvalva kérdezi:

— Ejnye, micsoda maga *ciótlben*?

— *Rokkant* vagyok kérem feleli csendesen a törzsmaródi és mint aki tudja, hogy a vizsgálat befejeződött, lomhán öltözködni kezdett...

§ **A tüdő.** Vajthó hadnagnak ósrégi szokása, hogy akire haragszik — annak csak annyit mond, hogy:

— Te tüdő.

Ebben a két szóban benne van minden káromkodó tudománya.

Egyik ünnepi vacsorán történt. Odakünn csak úgy szakadt a végnélküli eső.

Vajthó kedvetlenül szólt oda Nyíri dr. zászlósának:

— Te tüdő! Nem mondanád meg, hogy mért vagyok én még mindig itt és mért nem alszom én már régen az ágyamban?

— Dehogy nem! Nagyon szívesen megmagyarázom — felelte Nyíri ravaszul — Amint látod komám itt van most együtt az offiziers-korps.

Ugy-e korps, corpus azt jelenti, hogy test. Nos hát a testhez okvetlen hozzátartozik a *tüdő*, anélkül meg se lehet.

Hát te vagy a tüdő. Most már érted?

— Ezért kell itt lenned

Vajthó se kérdezett már az nap többet Nyíritől



LUDWIG BAKA

— Melléklet' a legénység számára. —

Kedves Ludwig-baka!

A Ludwig-baka január 15-iki számában egy levelem jelent meg. Ezen levélre ma a magyar hazából hangzatos levél képében viszhang érkezett. A levélíró inkognitóját felfedni tiltja lovasgasságom. Azért legyen a neve röviden: Hazaffy Ádám. A levél veleje dióhéjban a következő lenne: Hazaffy ur megharagudott. Bár tény, hogy a 65-ösök odahaza Karácsony szent ünnepén valóban nem jutottak senkinek eszébe.

De miért? Mert odahaza is rosszul megy a soruk. Nem csak mi, ők is nagyon szenvednek. Már második hete, hogy esténként gyertyavilágnál ül a szobájában. Nincs petróleum. Egyébként felmentett földbirtokos, akit nem engednek a frontra, bár módfelett szeretne harcolni. Különben „személyesen szeretne Vajthó hadnagy urnak megmondani a véleményét“.

Tisztelt Hazaffy ur! Ugyis mint nagyon szenvedő egyén és ugyis mint a pislogó gyertyafény mellett önálló véleményeken töprengő nélkülözhetetlen nemzeti oszlop! Amennyire szerény műveltségem sejtíteni enged, Ön mélyen, sőt egyenesen nagyon mélyen meg van sértve. Hát én tisztelni akarom ebbeli érzelmeit s nem hasogatom fel ujólag a sajtó sebeket. Ön azonban engem félreismer. Hisz

én olyan jámbor, csendes ember vagyok, én Önt semmiképp nem sérthettem meg. Mert hát próbáljuk csak tisztázni, hogy ki is csinálta köztünk ezt a nagy háborúságot?

1. Ön nem küldött a 65-ösöknek szeretet adományt, mert hát nagyon el volt foglalva a *fölmentésével*. Ön tehát igazán nem hibás.

2. Mi 65-ösök nem kaptunk karácsonyi szeretetadományt, mert nem volt honnan.

3. Eger városa küldött a 60-as bakáknak szeretetadományt, sőt ahogy én ismerem őket, azóta azt már meg is ették.

Nos Hazaffy ur, nem halálosan pontos a bonczkésem? Hát nem láthatja még a vak is, hogy itt ki a békesség rontó? Eger városa!

De hát álljunk csak meg még egy zokszóra! Én itt a fronton viruló egyéniség volnék. Ön pedig egy odahaza hervadó, mélyen sértődött „hazaffy“, még ám egy oly hazaffy, akinek emellett saját külön véleménye is van s aki szeretné azt én velem személyesen leközölni.

Tyhü, az áldóját!! Ez már baj, baj! Majdhogynem párbaj! Minő mázlim van, hogy most idekint virulok. De nézze csak Hazaffy ur! Én katona s ammellett tiszt vagyok, rendezetlen ügyeim tehát nem igen lehetnek. Hozzuk hát rendbe vala-

hogy ezt a kis ügyet. Szeretnék, nagyon szeretnék az ön férfias pisztolycsöve elé állani, de Isten bizony nem tehetem. Rémitően el vagyok foglalva. Ettől az átkozott muszkától nap mint nap ki szoktuk faszolni a magunk 1-2-9-50 darab jóféle szeges-patkóval s egyéb huncutságokkal megtöltött gránátportióját. Azt csak úgy uk-muk-fuk nem hagyhatom itt. Még azt hinné a bolondos muszkája, hogy megharagudtam érte.

Hanem mondok egy okosat. Menjen el Ön tüstént az ottani „tavaszi árvizeket lecsapoló főigazgatósághoz“ vagy esetleg a „héber konszulátus“-hoz (nem is tudom már melyiktől kell kéredezni) azután jöjjön ide. Irány: északi harcztér, lövészárkok napkeleti standpunkt. Könnyen rátalál, mert egy szemtelen gránát a tetejét a minap kissé pofon csapta. De pisztolyt ne hozzon, undorodom a gyilkos szerzőktől. Erre mifelénk nemsokára megkezdődik az utolsó, a legszebb tánc: A legérdekesebb (én már ismerem) figurát benne úgy hívják, hogy hurrá!

Én is felállok, Ön is feláll. Egy öreg 28-as a hátunk megett megadja a jelt s mi elkezdünk eszeveszettül futni. Amelyikünk leghamarabb eléri a muszkák drójtját — az nyert.

Vajthó Tivadar
hadnagy.



— Az év első halottja. Kults László a vadász-század egyik legrégebbi többszörösen kintüntetett katonája folyó hó 3-án délután egy kézi gránát felrobbanása következtében elesett. 4-én temette el Mathis tábori lelkész — az első zászlóalj tisztikara, a vadászszázad parancsnokságának és legénységének részvétele mellett. A derék harcos az új háborús év első halottja.

— Megnyit a legénységi Kaszinó. Január hó 25-én adták át az ezred legénységi kaszinóját rendeltetésének. Otthon ne képzeljenek el olvasóink maguk elé egy márványpalotát avagy egy nagy kőépületet. Nem, szó sincs róla. A legénységi kaszinó egy jobb külsejű bádoggal fedett galicziai faház. Jobbról egy altiszt, balról legénységi szoba. A kaszinó befogadó képessége 60 ember. A legénységi kaszinót felváltva látogatják a századok és a különböző napi- és képeslapokon kívül teát és cigarettát is kapnak a harcosok. A megnyitón és azontul minden másnap cigány illetve katonazene szórakoztatja katonáinkat, akik a jól fűtött meleg szobában igen kellemes perceket töltenek el.

— Ez már aztán teszi! Még a Bysztrica menti állásban történt a nagy esőzések előtt az egyik századnál (nem áruljuk el, hogy melyikben) reggel fekete kávé után a rajfedezékben így dicsekedett az egyik baka — No máma akkora tetűt fogtam, hogy le se merem tegezni. Amikor pedig beléje szurtam a bajonétomat, hát még — viszanézett

— Orosz fogságból. A napokban tért haza orosz fogságból Noszák Ferenc hatvanötös káplár, aki a jaslowieci harcok alatt

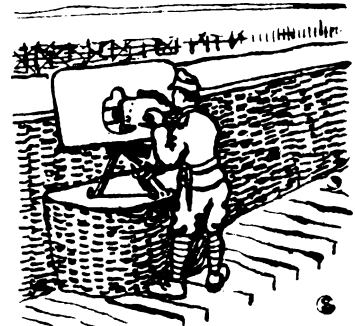
esett orosz fogságba. Noszák mint rokkant került vissza szülővárosába, Nyiregyházára és tudósítónknak a következőket mondta el

— Az oroszok Jaslowiecnél a hátunkba kerültek és hiába lövöldöztünk rájuk, a fogságba jutást nem kerülhettük el. Én a jobb karomba kaptam egy lövést robbanó golyótól, úgy, hogy Csorkowban orosz orvosok levágták tőből a karomat. Már a kórházban is nagyon rosszul ment a sorsunk. Enni nem kaptunk semmit és a pénzt valamennyiunktől rögtön elszedték az oroszok. Néha-néha a civil lakosság csempészett be számunkra egy kis tejet és kenyeret, ez volt minden táplálékunk. A fogságban lévő magyarokat ütötték-verték az oroszok és koplaltatták őket, mert nekik maguknak sincs ennivaló. Csodálkozom, hogy hogy tudják folytatni az oroszok a háborút, amikor már nincs emberük. A falvakban csak asszonyokat és öreg embereket lehet látni Oroszországban. A drágaság sokkal nagyobb mint nálunk és ott már drága pénzen se lehet semmit se vásárolni. Velem együtt Steinhardt és Stubnya főhadnagyk kerültek súlyos sebekkel fogságba. Oroszországban talákoztam hatvanötösökkel, akiket Delejownál fogtak el. Mesélték a fiuk, hogy a fogságba jutottak között igen nagy pusztítást csináltak saját ágyuink, amelyek az utolsó perzig lőttek.

Eddig szól a rokkant hatvanötös vitéz káplár előadása és szavainak valóságában a legkisebb okunk sincs kételkedni.

Ugyancsak itt adjuk azoknak a fogságba jutott hatvanötösök névsorát, akik legutóbb életjelt adtak magukról: Glanc László Nyirtass, Weisz Andor Nyirbéltek, Fried Mór Máriapócs, Deutsch Jenő Sátoraljauhely, Kemény Zsigmond Nyiregyháza, Arday István Nyiregyháza, Kazimir István Nyiregyháza, Stein József Nyiregyháza és Farkas Tibor Nyiregyháza.

— Kinevezés. Ezredparancsnokságunk tiszthelyettesé nevezte ki Sándor Ferenc törzsörmezt.



M. G. ROVAT

Uj géppuskás tisztok. Január hó végén két új géppuskás tiszt jött fel a frontra. Két új géppuskás, de akik különben az ezred legrégebbi „feldfuii” közé tartoznak. A két tiszt közül Makay Barnabás az M. G. K. II-nél és Thanhoffer Lajos hadnagy a III. géppuskás századnál nyert beosztást. Még pár nappal az új géppuskás hadnagyk berukkolása előtt helyezték át Porzsolt József főhadnagyt, Henter és Lendvai hadnagykot idegen ezredekhez. Reméljük beosztásuk csak ideiglenes jelleggel bír és nemsokára viszontlátjuk őket ismét ezredünknel.

A géppuskások Vajthó ellen. A géppuskás tisztjeink úgy látszik kartellt csináltak Vajthó Tivadar hadnagy ellen és nem akarják befogadni őt maguk közé, mint afféle nem szakmabeli embert. Ezredünk népszerű tisztje azonban — igen helyesen és érthető okokból — nagy harctéri érdemeire való tekintettel szeretne géppuskásnak felcsapni. Így történt azután az, hogy a géppuskások szervezete a következőképen szerkesztette ki Vajthó cimborát:

Állj elő vén Vajthó, vedd le a sü-
[veged
Hogy süsse a napfény gyönyörü
[fejedet
Tartsd fel három ujjad esküdjél az
[égre,
Borju veséjére — marha tüde-
[jére
Hiredre, mely minden muszkafaját
[lever:
Századodnál maradsz s nem kell —
[masingever.

Zugführer Zajác Péter. Ezt a nevet minden hatvanötös ismeri. Legalább is a régi harcosok ismerik. *Zajác Péter* arról híres, hogy a háboru elejétől kezdve a fronton harcol mint géppuskás és az ezred összes ütközeteiben részt vett. Uglát-szik csak az Isten különös kegyelméből történt, hogy mind máig megmaradt és ezidőszent is a második géppuskás század szolgálatvezető altisztje. Ha valaki az ezredben, úgy *Zajác* nagyon rászolgált a „betyár fiu” jelzőre. Ezt a kis megemlékezést abból az alkalomból írjuk, amikor az ezredparancsnok a kis ezüst vitézségi érmet tűzte fel *Zajác* cugsfürer mellére.

A géppuskások szánkói. Most, hogy beállott a hideg tél (a legpompásabb szánkót kacérkodik a szánkózás hiveivel, a géppuskás századaink versenyeznek abban, hogy melyiknek van a legszebb szánkója. Az első szánkót *Panek* főhadnagy százada csinálta. Egyszerű csujes szánkó volt, kitűnő ülésekkel. *Liskó* főhadnagy géppuskásai erre egy hintőkülsejű szánkót csináltak rossz ülésekkel. *Becske* főhadnagy legénysége se volt rest: olyan szánkót csinált, amelynek az eleje karcsú hattyu-nyakhoz hasonló és a szánkó a maga egészében az orosz tündérmesék szánkóira emlékeztet. *Tomán* főhadnagy persze nem hagyta magát: rögtön hozzá kezdett egy olyan szánkó építéséhez, amely hivatva volt lefőzni összes konkurrensait. (Erről a szánkóról mondják a rossz nyelvek, hogy olyan nagyszabásúnak készül, hogy csak nyárra lesz kész.) *Keul* főhadnagy rendezkedett azonban be legjobban. Nem csináltatott szánkót, ellenben sorra kéri kölcsön a rivális géppuskások szánkóit.

Megsebesült a „tragtir.” K... főhadnagy géppuskás századánál történt meg a következő jóizú eset:

Jelenti a géppuskás parancsnoknak az egyik szabolcsi baka.

— Főhadnagy urnak alázatosan jelentem az ábtejlungban megsebesült egy tragtir.

— Akkor eriggy hamar a trénhez és kérj egy másik lovat — feleli a főhadnagy.

— Nem ló az, jelentem alásan . . .

Hát micsoda?

Hát tragtir.

Tragtirlo?

Nem kérem tragtir.

Ja vagy ugy! Hát akkor mond ugy, hogy tragtierfürer.

— Nem *fürer* az kérem, hanem *infanterista* feleli a baka a világ legtermészetesebb hangján...

Ludwig baka nóták.

Koszorúba akarjuk fonni a tábori ezred legjellegzetesebb hatvanötös vonatkozású nótáit, amelyeket a *Ludwig-bakák* a fronton menetelés alatt és pihenő idejükben énekelgetnek. Ezeket a nótákat „*Ludwig-baka nóták*” címen sorozatosan fogjuk közölni.

I.

Nincsen párja

Nincsen párja, hogyis volna párja
A miskolci híres *Ludwig* bakának
Nincsen párja, dehogyan is van párja
A miskolci hatvanötös bakának.
Károly király szereti,
Möller alezredes vezeti,
Nincsen párja, dehogyan is van párja
A miskolci híres *Ludwig* bakának.

II.

Levelét hozott

Levelét hozott a tábori posta
Minden *Ludwig* baka a magáét
[olvassa
Egy bakának azt írta a rózsája
A rózsaszínű kártyára:
Édes rózsám úgy harcoljál,
Hogy a cárnak ne maradjon kö-
[zákja!

III.

A harctéren

A harctéren van egy szomorú
[fűzfa
Ludwig baka halva fekszik alatta,
Bajtársai bajnétal ássák a sírját,
A szatmári híres lányok siratják

IV.

Géppuskás nóta.

Ösmerjük mi a háboru tempóját,
Géppuskával aratjuk le a muszkát.
Vágunk vele olyan rendet
Mint amilyen rendet vág a kaszája,
Szanitész a marokszedő,
Alig győzi szedegetni utána.



KITÜNTÉTESEK

Az ellenséggel szemben tanusított vitéz magatartásuk elismerésül:

Nagy ezüst éremmel lettek kitüntetve *Reskó József* és *Kaszonyi Bálint* őrmesterek;

Kis ezüst éremmel: *Czeplédy István*, *Stefancsik János* (M. G. K. II.) és *Juhász Antal* (M. G. K. II.) őrmesterek, *Zajác Péter*, *Erdei János* és *Gózs András* szakaszvezetők, *Köröszy József* őrvezető, *Bimba József*, *Fedusz Mihály* és az elesett *Kulis László* gyalogosok;

Bronz vitézségi éremmel: mindazok, akik a *delejowi* harcokban részt vettek, de bármi oknál fogva eddig nem lettek kitüntetve.

Koronás vas érdemkereszttel a vitézségi érem szalagján, az ellenség előtti hosszú kötelességtudó szolgálatukért: *Rehor Ferenc*, *Gruber Ottó*, *Barát József* valamint *Glovitzky József* őrmesterek.

Olvassuk és terjesszük a „*Ludwig-bakát*” ismerőseink és hozzátartozóink körében. A *Ludwig-baka* hű tükre a hatvanötösök életének, állandó tudósítói útján kimerítő híreket közöl az otthon pótzászlóalj és menetalakulatok életétéről. Beszámol mindenről, ami a hatvanötösök és hozzátartozóikat érdekli. A „*Ludwig-baka*” mindenkor a küzdelmes napok legértékesebb emléke lesz.

Az egyesített hílszplaccok barátságatlan mérközése,

avagy: Lesz még kutyára dér.
— Saját helyszíni tudósítónktól.

Szokatlan harci zajra ébredt a csöndes Blynd falu szenderegő népe és a tartalék nyugalmát élvező 65-ös gyalogezred. Pokoli ágyútűz, gépfegyver kattogása, repülőgépzugás, robbanás jobbra-balra, mind azt a hitet keltették bennünk, hogy *utánunk jött a háború* — Blyndbe.

A nyugalmat egy — a délelőtti folyamán közzétett — kommuniké állította helyre, melyben az illetékes tényezők tudatták az idegesen ide-oda futkosókkal, hogy aggodalomra nincs semmi ok, az általános helyzet nem változott, csupán az ezred hílszplacc és a zászlóalj-hílszplaccok közt lángolt föl újra a harc.

A Karbolkapitány felhasználva a kedvező látási viszonyokat, erős tűzérési előkészítés és több aknarobbanás után, kisdéd, de elszánt hadával megtamadta az ezred hílszplaccához veszélyes közelségbe férkőzött zászlóalj-hílszplaccokat. A hitelesség kedvéért meg kell jegeznünk, hogy a jól végzett földerítés érdeme Harcsa repülőtiúzt nevéhez fűződik, aki új típusú — alkohol gőzökkel telített — Zeppe-linjével hathatósan hozzájárult a támadás sikeréhez.

Sulyos harcok következtek. A regimentisz hílszplac Tóth-jai magyatosan veredtek. A váltakozó szerencsével folyt csata végre is a technikailag (gépész, gyógyszerész) jobban felszerelt Regiments-hílszplac javára dönt el. A Karbolhadnagy, miután az éj folyamán többször megkísérelt ellenlökéssel sem tudott a helyzeten lényegesen változtatni, hajnalban a sűrű köd leple alatt a „Viktoria” mellett

előre elkészített állásaiba vonult vissza.

Zsákmányul sok értékes hadianyagot cipelt magával: egy kötött hólyagot, („Gottesmann”) egy gyorstüzelő nádpalcát a mellékelt használati utasítással, (a botbüntetés eltörléséről szóló §-al együtt) 6 darab ismétlő cognac-os poharat, a modern gyógyító felszerelések közül egy pófozó masinát és egy ráolvasó-szerkezetet.

Az Eichler távornok vezetése alatt küzdő I. Baonshílszplacc minden erejét megfeszítve igyekszik állásaiban megmaradni s mint a foglyok egyöntetű vallomásából megállapították, *kész az utolsó csepp jódinturáig kitartani.*

Erősítéseket kapván, Eichler távornok hatalmas ellentámadást kezdett. Míg a balszárnyon a vörös félhold alatt küzdő O'Toman gépfegyverek vették oldalozó tűz alá a Regiments-hílszplacc csapatait és a jobbszárnyon Luki szan. zászlós, a Muki című tragtier-járművön a lovasított marodiak élén bravuros lovasrohamba indult, addig a centrumban Brácsás főhadnagy hatalmas rétegekben hullámzó gáztámadást indított.

A Rgmtshílszplatz repülő-osztaga eredményesen bombázta az ellenes vonatok mögötti raktárakat és helységeket. Másnapra nagyobb tüzet figyeltek meg.

Mint a helyszínrre kiküldött tudósítónk jelenti, az „improvisierte M. G. K.-k ez alkalommal estek át az első tűzkerezsztégen.

A harc tovább folyik

(Rittmelster.)

Alárm után.

Két baka beszélget a tűz mellett.

— Hallod-e — kérdi az egyik — tudod-e, hogy mi a kü-lömbőség az igazi és a próba alárm között?

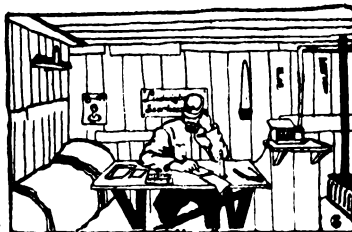
— Nem tudom. Majd megmondod

Hát ide figyelj! A próba alárm on *vagyok*, az igazi alárm on ott *fagyok* . . . mondta a másik és fájós grimasz-szal tapogatta lefagyott tapsi füleit.



Eredünk özvegy- és árva alapja javára legutóbbi kimutatónk óta a következő adományok folytak be:

Tichy Gyula őrnagy 200 K, Miskolcz város tanácsa (előfizetés) 100 K, Albrecht Ernő kapitány 100 K, Becske Kálmán főhadnagy 50 K, Katona Sándor főhadnagy 20 K, Polnisch kapitány 10 K, Borsodmegyei takarékpénztár Miskolcz 10 K, Klein Jenő főhadnagy 10 K, Halász Ferenc (Budapest) 10 K, Ipcsei Szártory Stefike (Budapest) 5 K, Fritsch Ottó kapitány 30 kor., Meissner Miklós főhadnagy, a lukwai hid építője 10 K, Buzinkay János (Nagydobrony) 12 K, Dobos Olga tanítónő (Nagydobrony) 2 K, Tomán Béla hadnagy vitézségi érme járulékai 15 K, Weinberg István hadnagy 27 K, Meisler Andor hadnagy 10 K, Rubinstein hadnagy (tisztii menázsi perselybe) 24 K, Máthi Kálmán táb. lelkész 10 K, Stefancsik János őrmester 6 K, Polgár zászlós 6 K. Összesen: 667 korona.



SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Tábori posta: 92.

Szabados. Irásaival gyakrabban is felkereshetné szerkesztőségünket. Bizonyára nagyon jól él ott hon . . . Udv. I — **Zuksführer** 2-ik század. On azt írja nekünk: „A háborúnak kellett eljőnie, hogy ilyen tehetségeket vessen fel-

szinre, mint Hindenburg, Mackensen, Vajthó hadnagy stb." Nem vagyunk hajlandók vitába bocsájtakozni. — **Korporal Dugó.** Bizony, bizony az ígért cikket azóta már ön is megírhatta volna. T. E. Ön verseben az *édes* szóra rimnek azt írja, hogy *cukor*. A cukor mindenesetre édes, de mint rim nem állja meg a helyét. — H. J. M. G. K. I. A vers tehetségre való kísérlet de nem üti meg mértékünket. **Sz. R. k. a.** A kérdézet hadnagy 20 éves, aktív tiszt, igen csinos fiú, nősülésre nem gondol, mert már egy barna kislány lefoglalta. Szóval „bezet”. von B. G. A megemlékezés jól esett. A beküldött apróság gyenge. Jobb is kitellik ugyanabból a tarsolyából. Várjuk a folytatást. Üdv. Dr. B. M. A színházi kór és a harc-téri kór között óriási nagy a különbség. Az utóbbit „korps”-nak írják. **Zugs K. S.** A jó turóscusza nem rossz. Mindenesetre jobb mint a verse. De azért maga igen jó pionier marad. — **Megmutatta.** Gyenge holmi. Nem közzöljük. **Törzsörmester.** Ezuttal sajnos nem vált be. K. I. főhadnagy. Köszönjük az elismerést. A jó cikk nálunk mindig szívesen látott vendég. Az üdvözlőket alkalmilag átadjuk. **Kuruzsló 65.** Kézigránát-nyomás ellen házigőzfürdő! Ilyet is csak maga találhat ki. — L. M. Kdasp. I. R. 5. 1. Lapunk előfizetést nem fogad el, de felülfizetés fejében megindítjuk a lapot. 2. Mi magunk örülünk a legjobban, ha közölhető cikket kapunk. — K. I. főhad-

nagy. Fogyó kurát nem ajánlunk. Menjen a hinterlandba, ott lefogy. Forduljon talán tanácsért számvevő hadnagyunkhoz avagy vegye át a náhcügler cug kiképzését. — M. I. 22. Szerkesztőségünk garmadával kapja az üdvözlő és buzdító leveleket régi hatvanötösöktől és az ezred hozzátartozóitól. Mi egytől egyig nem tudunk válaszolni e nekünk nagyon becses levelekre, de annyit e helyütt is ígérünk, hogy ha csak valami közbe nem jön igekezni fogunk lapunkat magasabb nivóra emelni és a pontos megjelenését is biztosítani. — K. S. főhadnagy. Hogy az a porosz tréncocsis mérgében azt találta mondani az öreg magyar tréncocsisnak, hogy „du elender gulyáshund” — az még nem becsületsértés. — **Drasztikuli.** Mostanában egész komolyan nem ér el bennünket az orosz tüzéség. Kár hogy nincs itt maga is velünk. — **Második század.** Azért mert Vajthó hadnagy a kommandásuk, mégse lehet a legjobb akarat mellett se a századot *csajtó* kompaninak elkeresztelni. — W. G. Gyere már vissza a frontra. Minden meg van bocsájtva. De sonkát is hozzá magaddal. — T-n. Ön ugylátszik takarékos ember. De sajnos a vicceivel is spórol; egy viccel kijön egy egész évig. Dr. H. B. k. a. Ha tiz koronát beküld a Ludwig-baka kiadójanak, akkor a lapot élete végéig kapja. Már mint a szerkesztő élete végéig.

(Több kérdésre a következő számunkban válaszolunk.)

Apró hirdetések.

Állást keresek! „A proviant trénhez” címzett vegyeskereskedésem feloszlik. Állást keresek, lehetőleg jó gránátbiztos. Pékségek, hadtápok és hasonló jók írásos ajánlatait „kitűnő munkaró — uku puku kukuruku” jelígre kérem a kiadóba.

Németül akarok tanulni. Ugy látom ez az ezredben lehetetlen. Keresek jó magyar kislány tanalagót, lehetőleg a Hinterlandban. Szíves megkereséseket „Juda” jelígre a kiadóhivatal továbbít.

Elfoglaltságom még megengedi, hogy 3–4 órát naponta mellék kereseteknek szánjak. Elvállalok mindennemű munkát: fürdőkádak javítását, szobafestést, tűzoltást, cimrást stb. Időm van elég! Szíves ajánlatokat „Brácsás” jelígre a kiadóba.

Szöke csujes-hölgy, akit vasárnap Lynk faluban a Mackensen-Strassén e lapra figyelmessé tettem, kéri bámulója, hogy tisztességes ismeretség hol és mikor lehetséges. Válaszát „Betyár barna baka” jelígre a kiadóba kérem.

Szöke infanterista, aki Lynk faluban a templom előtt, a báránybórbundás és piros kendős csujes-asszonyt e lapra figyelmeztetett, kéri: tisztességes ismeretség hol és mikor lehetséges. Válaszát kéri „Nincs cserepes tanyám” jelígre a kiadóba.

FRIEDLER SAMU

KÖNYVNYOMDÁJA ÉS PAPIRKERESKEDÉSE

SALGÓTARJÁN, FŐ-UTCA 308. SZÁM

KÉSZIT NYOMTATVÁNYOKAT A LEGMÓDERNEBB KIVITELBEN. NAGY VÁLASZTÉK MODERN IRODAI- ÉS LEVÉLPAPIROKBAN.